

Masal 2 Bölüm 2

– Nizamettin · 13 Mayıs 2017

küçük oğul demiş ki “ sevgili kardeşlerim,
Birleşerek gitmeli şimdi ardından devin.

Şu an yaralı ama elbet iyi olacak,
Kızılelma’yı gelip yine bizden alacak.”

Düşünmüş kardeşleri, demişler ki haklısın,
Bu devin arkasından yapmalıyız bir akın.

Anneleri ağlamış demiş ki “Evlatlarım,
Yalvarırım gitmeyin bizleri bırakmayın.

İçimdeki his diyor kötü şeyler olacak ,
Korkuyorum sizleri o zalim dev alacak.”

Küçük oğul demiş ki “Sevgili anneciğim,
Abilerim gelmese, dahi ben gitmeliyim.

Bu korku ve telaşla yaşayamam bir ömür.
Devden kurtulmaz isek olur muyuz hiç özgür?

Yine padişah babam ağlasın mı her sene,
Bu cennet gibi ülkem girmesin mi güvene?”

Annesi razı gelmiş demiş “Selamet gidin
İnşallah sizi bana kavuşturur ya Rab’ bim.

Siz gidince, gözlerim hep yollarda kalacak.
Gözyaşlarım, sizleri görmeden durmayacak”

Üç kardeş sabah erken giymişler pusatları,
Seyislerde getirmiş, en nadide atları.

Devin kan izlerinden at sürüp seğirtmişler,
Yorulmadan durmadan gündüz gece gitmişler.

Karlı dağları aşıp yem yeşil çayırlardan,
Bazen taşlı yollardan bazen de bayırlardan.

Az gitmiş uz gitmişler, derelerden geçmişler,
Pınarlardan buz gibi billur sular içmişler.

Neden sonra bir çöle ulaşmış kan izleri,
Bu çöl yaşatıyormuş büyüleri gizleri.

Kızgın çölde günlerce aç susuz yol almışlar,
Sonunda yerde duran büyük bir taş bulmuşlar.

Kaldırmışlar ki taşı altı bir kör kuyudur.
Büyük ođlan söylemiş “belki dibi suludur”.

Büyükçe bir taş alıp kuyuya bırakmışlar,
İçinden ne bir ses nede seda duymuşlar.

Büyük oğlan beline kalın bir ip bağlamış,
İki kardeşi onu aşağıya sallamış.

Derinlere indikçe korku sarmış gözünü,
Öyle bir haykırmış ki kayıp etmiş özünü.

“Vay çatladım patladım” diyerek basmış nara,
Diđer kardeşler onu çekmişler yukarıya.

Ortancıl oğul demiş “Şimdi bendedir sıra,
Başarmalı bu işi kavuşmalı huzura”

Sonra oda beline kalın bir ip bağlamış,
İki kardeşi onu aşağıya sallamış.

Derinlere indikçe korku sarmış gözünü,
Öyle bir haykırmış ki kayıp etmiş özünü.

“Vay çatladım patladım” diyerek basmış nara,
Diđer kardeşler onu çekmişler yukarıya.

Küçük oğul çaresiz almış ipi eline,
Bir ucunu bağlamış sıkı sıkı beline.

“Beni salın kuyuya ama sakın çekmeyin,
Çatlasam Patlasam da aman ha dinlemeyin.

Bu kuyunun dibinde neler var bilmeliyim,
Ne olacaksa olsun orayı görmeliyim.”
İki kardeşi onu sallamışlar kuyuya,
Kanatlanmış kuş gibi bilinmeyen dünyaya.

Derinlere indikçe korku salmış gözünü,
Korkusunu unutmuş hatırlamış sözünü.

İndikçe bitmiyormuş, ne derin bir kuyuymuş,
Kötü bir nem kokusu bir damlacık su yokmuş.

İpinde sonu gelmiş ulaşmamış dibine,
Çözmüş ipi belinden yol etmiş kaderine.

Aşağıya düşerken hatırlamış her şeyi,
Gözlerinin önünden geçmiş kısacık ömrü.

Düşüyorken aşağı sağa sola çarparak,
Adeta rüzgârlarda savrulur gibi yaprak.

Gayet bitkin ve yorgun kuyu dibine varmış,
Kayıp etmiş kendini derin uykuya dalmış.

Neden sonra uyanmış bakmış ki kuyudadır.
Gözlerini ovuşturmuş sanmış ki rüyadadır.

Kuyunun üç tarafı kalın yağlı bir duvar,
Sadece bir yanında küçücük bir kapı var.

Yavaş yavaş doğrulmuş kapıya doğru gitmiş,
Kapının tokmağını ileriye ittirmiş.

Birazda aralıkmiş açmış içeri dalmış,
Kapının arkasında büyük bir avlu varmış.

Avlu gayet genişmiş kenarında bir sunak,
Tam ortasında ise üç katlı hoş bir konak.

Konağın kapısı da hem büyük hem açılmış,
Küçük oğul yavaşça merdivenlerden çıkmış.

Merdivenin sonunda büyük bir salon varmış,
Salonun kapısından içeri doğru dalmış.

Bakmış ki orta yerde bir güzel huri durmuş,
Huriye” devin yeri neresi” diye sormuş.
Huri işaret etmiş “Demiş yukarı çıkın,
Devin yarası ağır uyandırmayın sakın. Uyanırsa hırsından seni hemen parçalar,
Başını keser atar derinden davul çalar”

“Tamam “demiş sessizce ikinci kata çıkmış,
Orada da oldukça büyük bir salon varmış.

Bakmış ki orta yerde bir güzel huri durmuş,
Huriye “Devin yeri neresi” diye sormuş.
Huri işaret etmiş “Demiş yukarı çıkın,
Devin yarası ağır uyandırmayın sakın.
Uyanırsa hırsından seni hemen parçalar,
Başını keser atar derinden davul çalar.”

“Tamam “demiş sessizce üçüncü kata çıkmış,
Orada da oldukça büyük bir salon varmış.

Bakmış ki orta yerde bir güzel huri durmuş,
Hurinin dizlerinde yaralı dev uyurmuş.

Huri bakmış oğlana gözlerine yaş dolmuş,
Küçük oğul huriye yüreğinden vurulmuş.

Davranmış kılıcına öldürmek için dev,
Kız demiş “O kılıçla öldüremezsın dev.

Ŗu duvardaki kılıç onu öldürür ancak,
Ne olur kurtar artık beni devden çabucak”

Ođlan duvara gitmiş kılıcı hızla çekmiş
Öyle bir ses çıkmış ki bütün konak inlemiş.

Dev gözlerini açmış demiş “Neler oluyor?
Bu ses de neyin nesi sandım ki yer oynuyor”

Kendisine gelmeden oğlan kılıcı çalmış,
Kötü devin başını bedeninden ayırmış.

Kız sevinçten ağlamış şükretmiş Yaradan’a,
Sonra koşarak gelmiş sarılmış kahramana.

Demiş “Sađ ol yiđidim çok kötü günler gördüm,
Her gün yüzlerce kere öldüm öldüm dirildim.

Günler bir bir geçtikçe bitiyordu umudum,
Şimdi şükürler olsun sayende özgür oldum”

Ođlan dönmüş huriye sevgi şefkatle bakmış,
Her iki yürekten de güzel bir duygu akmıř.

Gökten henüz üç elma düşmemiş başlarına, Masalımın devamı belki gelir yarına.